

Veleslavín

39

PATRIOT VÁCLAV
KOPTA

Rozhovor s Václavem Koptou

Břevnov, jak ho neznáme

Vladimír Uhlík - Scrabs 14

INFORMACE O ZÓNÁCH PLACENÉHO STÁNÍ NA ÚZEMÍ MČ PRAHA 6

Rada hlavního města Prahy v lednu 2014 schválila novou koncepci zón placeného stání (ZPS) na území hlavního města. Cílem je účinná regulace dopravy v klidu v hlavním městě se základním požadavkem upřednostnění rezidentů.

Základní principy nové koncepce ZPS na území hl. m. Prahy:

1. **rezidentní zóna (modré značení)** je určena pro rezidenty, abonenty a majitele nemovitostí v dané oblasti
2. **smíšená zóna (fialové značení)** je určena pro parkování jak rezidentů, abonentů, majitelů nemovitostí, tak i návštěvníků
3. **návštěvnícká zóna (oranžové značení)** je určena pro krátkodobé parkování návštěvníků (v Praze 6 nejsou zřízeny)

Parkovací oblast Praha 6 je vymezena na částech katastrálních území: Bubeneč, Hradčany, Dejvice, Vokovice, Veleslavín, Břevnov, Střešovice.

Praha 6 bude jedna parkovací oblast. Všichni, kdo splní podmínky stanovené příslušným nařízením hlavního města Prahy, budou mít možnost parkování v rezidentních a smíšených zónách placeného stání Prahy 6.

Základními podmínkami jsou:

- místo trvalého pobytu,
- vlastnictví nemovitosti,
- sídlo podnikání nebo provozovny na území městské části.

Výdej parkovacích oprávnění:

Dr. Zikmunda Wintra 20, 160 00, Praha 6

Telefonní kontakty:

220 189 979

220 189 929

220 189 930

obsah

Čím žije Praha 6	3 - 5
Patriot Václav Kopta - rozhovor se známým hercem, textařem a hudebníkem	6 - 8
Veleslavínská Sonatina V.	9
Od nemoci ke zdraví - Zdravá nemocnice	10 - 11
Historické osobnosti v názvech ulic Prahy 6 - Adamova	13
Ve stínu kláštera, Hradčanům na dohled	14
S Vladimírem Uhlíkem o Austrálii a jiných věcech	16 - 17
Otevírání nových světů	18

MĚSÍČNÍK PRO VELESLAVÍN A OKOLÍ • PROPAGAČNÍ BULLETIN

Registrace: MKČRE14105, 23.12.2002 • Periodicita: měsíčník • Ročník: šestnáctý • Vydavatel: Přerosta Švorc - autos.r.o., Veleslavínská 39, 16200 Praha 6, IČ: 63073188 • Redakce: Miloslav Přerost, telefon: 602 248 494, veleslavin39@prerost-svorc.cz • Inzerce: veleslavin39@prerost-svorc.cz, Dagmar Čámská • Grafická příprava: Petr Henych • Titulní fotografie: Pavel Mára • Za věcnou správnost a obsah článků odpovídají autoři • Za text a obsah inzerátů odpovídají zadavatelé www.veleslavin39.cz • Uzávěrka podkladů: 28. 6. 2016

Praha 6 podporuje podpovrchovou variantu železnice z Veleslavína do Dejvic.

Vedení radnice dlouhodobě a konzistentně trvá na plně podpovrchové variantě železničního spojení mezi Dejvicemi a Veleslavínem v rámci strategického propojení naší metropole se středoevropským Kladnem (včetně odbočky na Letiště Václava Havla). Požadavek na zahlobení úseku z Dejvic do Veleslavína má hluboké opodstatnění v reálné obavě nad degradací cenných

rezidentních území Prahy 6. Dříve zvažované varianty naopak vzbuzovaly závažné otázky nad svou efektivitou, neboť už jen samotná stavba v původní stopě by přinesla negativní dopady na své bezprostřední okolí. Předložená ražená varianta v nové, přímější stopě, splňuje nejen všechny požadavky naší městské části, ale přináší navíc i další zefektivnění celé trati ve formě zkrácení jízdní doby díky výrazně vyšší rychlosti vlaku v tunelu. Původní analýza

efektivitu projektu nadto nezohledňovala zavedení parkovacích zón, které brzy začnou platit a které významně zvyšují potřebu klíčového železničního spojení. Uvolněné prostory na povrchu také získají díky této variantě zcela nové volnočasové využití pro naše obyvatele, což se možná do efektivitu investice započítává velmi obtížně, nicméně nesmí se na to zapomínat. Celý projekt se přece buduje pro lidi a neměl by tedy ztrácet ze zřetele širší společenský rozměr.

Snížení počtů sečí trávy ve vytipovaných lokalitách.

MČ Praha 6 se letos rozhodla přistoupit k rozdělení svého území v rámci jednotlivých oblastí na území s obvyklou frekvencí sečí trávy (= 8 úkonů za rok) a území se sníženou frekvencí sečí trávy (= 4 úkony za rok). Toto rozhodnutí bylo učiněno z toho důvodu, že při příliš často opakované seči trávy nedochází k vysemenění trav, nevykvetou luční květiny, a tím se výrazně snižuje počet zastoupených rostlinných druhů v trávnících. Má to za následek další negativní návazné jevy – např. ome-

zený výskyt včel a dalších druhů hmyzu. Tím dochází ke snižování biologické rozmanitosti a variability organismů, žijících v těchto lokalitách. Navíc je tu nezanedbatelná skutečnost, že intenzivní seč trávy představuje poměrně vysoké finanční náklady. Dovolujeme si vás tedy seznámit se skutečností, že v letošním roce budou některé plochy veřejné zeleně záměrně sekány méně – tedy pokud uvidíte vyšší travní porost, nebude to tím, že by dodavatelská firma neplnila svoje smluvní povinnosti, ale pravděpodobně tím, že daná lokalita byla vytipována

do skupiny pozemků se sníženou frekvencí sečí. Zda tomu tak skutečně je si můžete ověřit na internetových stránkách Prahy 6, kde bude umístěna mapa s vyznačením všech sekaných pozemků – zeleně budou označeny ty pozemky, u nichž bude standardní počet sečí, červeně ty, u kterých byla stanovena snížená frekvence sečí. Po ukončení vegetační sezony bude vyhodnoceno, jak toto opatření splnilo svůj účel a jak jste byli vy - občané, v daném prostředí žijící - s výslednou úrovní údržby veřejné zeleně spokojeni.

Městská část Praha 6 vyhlašuje programovou dotaci - Dotační program na podporu obnovy památkově významného objektu či souboru na rok 2016.

Městská část Praha 6 na svém území zahrnuje část Pražské památkové rezervace, Památkové rezervace Ruzyně, památkové zóny a cca 150 nemovitých kulturních památek HMP. Tyto historické soubory a osídlení jsou v čase doplňovány o nové objekty, areály a sídelní celky. Tím vzniká současná podoba historicky a architektonicky heterogenní, zají-

mavé a pestré čtvrti. Cílem Památkové dotace městské části Praha 6 je motivovat vlastníky památkově významných objektů na území MČ P6 k účinnější ochraně památkově významného objektu či souboru, či usnadnit vhodný způsob obnovy objektu, a tím přispět k udržení historické hodnoty čtvrti a její atraktivity z hlediska zájmu cestovního ruchu. Lhůta pro podání žádosti o Památkovou dotaci začíná dne 27. 06. 2016 a bude ukončena dne 22. 08. 2016 ve 12:00 hod. Informace k této Památkové dotaci

jsou uveřejněny v Informační kanceláři (dvorana) v budově ÚMČ, Čs. armády 23, v informačních kancelářích DELTA (Vlastina 34, Praha 6 – Dědina), BĚLOHORSKÁ (Bělohorská 110, Praha 6 – Břevnov), PETŘINY (Čílova 9, Praha 6 – Veleslavín), DOLNÍ SEDLEC (V Sedlci 20, Praha 6 – Sedlec), na www stránkách MČ Praha 6 (www.praha6.cz), Facebooku Prahy 6 (www.facebook.com/praha6). Další informace získáte též na odboru Kancelář architekta – Ing. Martina Čechilová, tel. 220 189 975, mcecilova@praha6.cz.

Praha 6 prodloužila smlouvu na farmářské trhy na Kulaťáku.

Vedení městské části se rozhodlo navázat na úspěšnou spolupráci se spolkem Farmářské trhy, se kterým již od roku 2012 realizuje populární farmářské trhy na Vítězném náměstí. Prodloužilo proto spolu smlouvu o dalších 5 let. „Spolek Farmářské trhy tradici na Vítězném náměstí vybudoval od nuly. Za Prahu 6 konstatují, že spolupráce při pořádání je prakticky bezchybná. Trhy jsou nesmírně populární, drží si vysoký standard a návštěvníci stále více vnímají jejich gastronomický a společensko-kulturní rozměr,“ uvedl zástupce starosty Jan Lacina (STAN).

Městská část poskytuje organizátorům od vzniku trhů v roce 2012 veškerou potřebnou součinnost k provozu trhů. Jde zejména o zajištění dostatečné plochy prostranství pro umístění stánků, vyřazení všech správních poplatků a poskytnutí jednotného mobiliáře. Od roku 2015 však platí organizátoři městské části za nájem stánků a souvisejícího mobiliáře 750 000 korun ročně. „Bez počáteční finanční podpory Prahy 6 by trhy nejspíš vůbec nevznikli, dnes už ale jde o zavedený projekt, takže je čas, aby se vložené investice městské části postupně vrátily,“ dodal místostarosta Lacina. Na základě nové smlouvy, kterou na svém posledním

zasedání schválila Rada městské části Praha 6, se spolupráce prodlužuje až do konce roku 2021. Nová smlouva však nově přenáší zodpovědnost za užívání mobiliáře a náklady na jeho uskladnění na organizátory trhů. Již v létě loňského roku byl navíc dodatkem k původní smlouvě rozšířen stávající program i o doprovodné akce. „Vedle vystoupení uměleckých souborů, škol či neziskových organizací Prahy 6 jde především o prezentaci zahraničních partnerských měst či mimořádně úspěšný festival ambasad Food and Culture, který měl letos na začátku června na Kulaťáku svou historickou premiéru,“ uzavřel starosta Prahy 6 Ondřej Kolář.

Startuje soutěž Naše zahradnická radost.

Radnice MČ Praha 6 se pod záštitou radního pana Romana Mejstříka rozhodla vyhlásit pro Vás, zejména ty, kteří mají rádi zahradničení – ať už jako aktivní tvůrci a pečovatelé, či jen jako pasivní

obdivovatelé – soutěž o nejkrásnější zahradnický počín.

Soutěž vyhlašujeme ve dvou kategoriích:

1. Balkony/okna.
2. Předzahradky/Ostatní volné prostory.

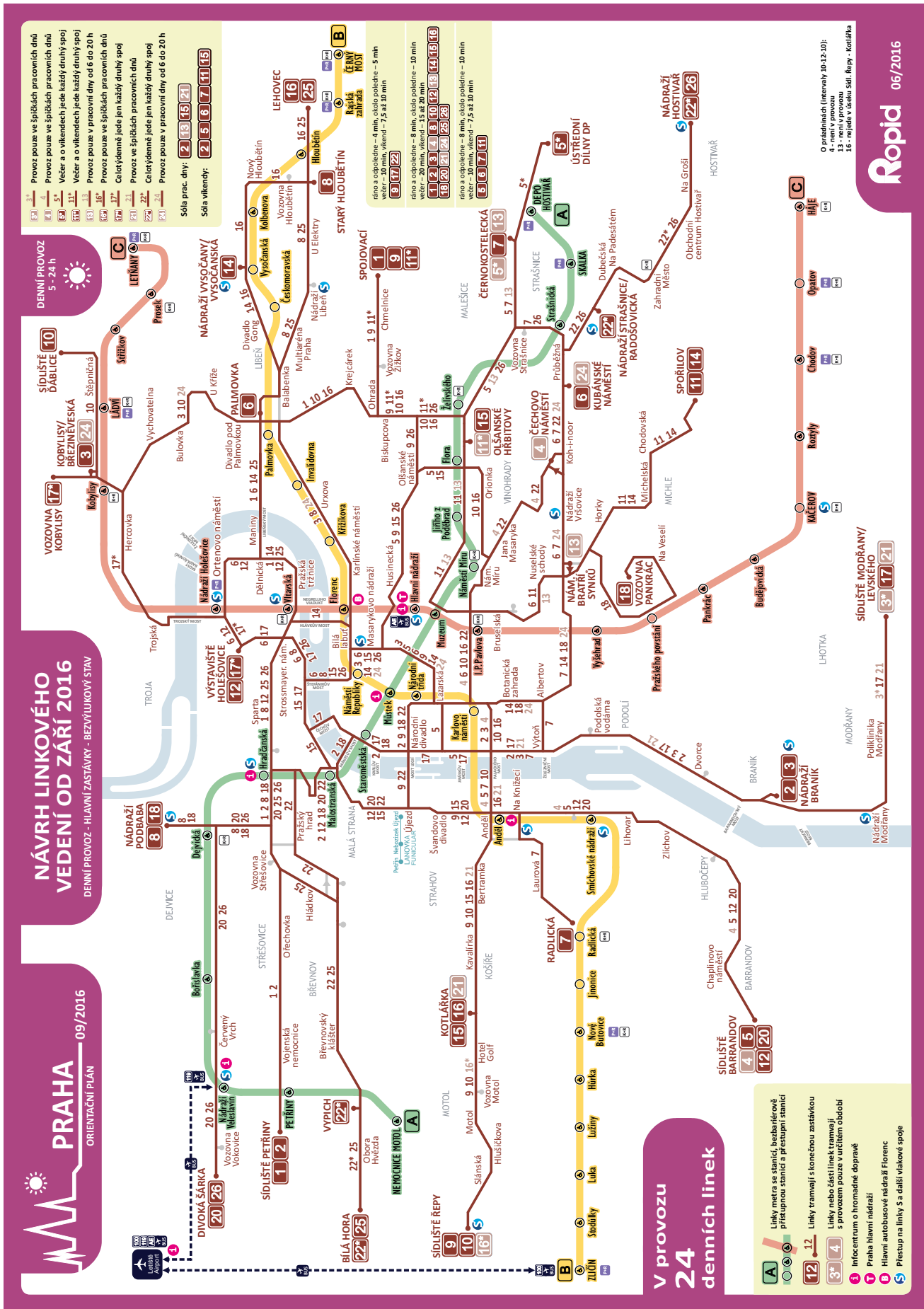
Věříme, že každý si nalezne prostor pro svoji

aktivní účast nebo alespoň pro účast v hlasování. Do soutěže budou zařazeny ty příspěvky, které budou přijaty do podatelny ÚMČ Praha 6 v písemné formě, na e-mailovou adresu smalinkova@praha6.cz nebo na tel. 220 189 172 do 31. 7. 2016.

ČÍM ŽIJE PRAHA 6

ZPRÁVY Z MĚSTSKÉ ČÁSTI

Změny v provozu tramvajových linek. Organizace ROPID zveřejnila konečný návrh změn v síti tramvajových linek. Změny by měly začít platit od 28. srpna letošního roku.

Ropid 06/2016

Do Prahy začal pravidelně létat Airbus

380. „S potěšením jsme přiletěli do Prahy a jsme rádi, že toto krásné město můžeme přidat na seznam více než 40 destinací, do kterých s letadlem A380 létáme. Také nás těší, že ještě více posílíme vztahy s Českou republikou. Od spuštění linky mezi Prahou a naší centrálou v Dubaji bylo mezi oběma městy přepraveno více než 1,1 milionu pasažérů – jak turistů, tak obchodních cestujících,“ řekl Thierry Aucoc, senior viceprezident Emirates pro obchodní operace v Evropě a Ruské federaci, který přiletěl společně s dalšími zástupci Emirates na palubě inauguračního letu, a dodal: „Rádi bychom poděkovali našim partnerům, letištím a místním úřadům za to, že nám umožnili s letadlem A380 přistát na Letišti Václava Havla. Budu mluvit za celý náš tým, když řeknu, že jsem potěšen možností začít nabízet našim českým zákazníkům ty nejlepší služby, jaké Emirates poskytuje. Těším se na spoustu dalších let spolupráce s Českou republikou.“ „Letiště Praha se snaží novým programem slevových pobídek motivovat dopravce k využívání větších letadel, což nám umožní mimo jiné efektivněji využít kapacity letiště. Pravidelné nasazení největšího dopravního letounu světa potvrzuje, že jsme v této snaze úspěšní,“ řekl Václav Řehoř, předseda představenstva Českého Aeroholdingu. Silná poptávka zákazníků po lince Praha-Dubaj udělala z Prahy klíčovou destinaci pro Emirates v Evropě, což vedlo k rozhodnutí nasadit na linku největší letadlo flotily Emirates. Čeští cestující si nyní mohou užít renomované služby v kombinaci s jednoduchým spojením s více než 150 des-

tinacemi Emirates po celém světě, a to pouze s jedním přestupem v Dubaji. Letadlo A380 na lince Praha-Dubaj pojme až 519 pasažérů ve třech cestovních třídách. Konkrétně nabídne 429 prostorných sedadel v ekonomické třídě na hlavní palubě, 76 plně polohovatelných sedadel v byznys třídě a 14 soukromých kabin pro cestující první třídy na horní palubě. Cestující první třídy budou mít možnost využít palubní sprchy nebo se mohou spolu s pasažéry byznys třídy ve výšce 12 000 metrů nad zemí zabavit v kultovním palubním salonku. Obě tyto služby jsou na českém trhu unikátní. Všichni pasažéři na palubě A380 si mohou užít proslulé služby Emirates, o které se stará palubní personál složený z více než 130 národností. Mezi renomovanými službami nechybí gurmánská kuchyně ani oceňovaný zábavní systém ice s digitálními širokoúhlými obrazovkami. Ten nabízí více než 2 500 kanálů s filmy, televizními programy, hudbou a podcasty. Cestující navíc mohou po celou dobu letu na palubě A380 zůstat ve spojení se svou rodinou, přáteli a obchodními partnery díky bezplatnému palubnímu wi-fi připojení k internetu. Stejně jako na všech ostatních letech Emirates, i na tomto mohou pasažéři využít nadstandardní povolené hmotnosti zavazadel – 30 kg v ekonomické třídě, 40 kg v byznys třídě a 50 kg v první třídě. Emirates také prostřednictvím divize SkyCargo podporuje růst obchodu a export komodit jako jsou české sklo, elektronika a součástky pro automobilový průmysl. Ty putují z Letiště Václava Havla Praha do celého světa.

Zastupitelé uzavřeli účet za dědictvím KEY INVESTMENTS.

Vedení městské části se po seznámení se závěry znaleckých posudků rozhodlo doporučit projednat na jednání zastupitelstva městské části prodej dluhopisů společnosti E Side Property i pohledávek Via Chem Group za nejvyšší obdrženou finanční nabídku. Zastupitelstvo prodej cenných papírů většinou schválilo. Městská rada se v průběhu letošního roku opakovaně zabývala osudem pohledávek společnosti Via Chem Group, jakož i dluhopisů společnosti E Side Property Limited, které zdědila po předchozí politické reprezentaci. Vedení radnice si nejprve nechalo vypracovat odborný znalecký posudek z dílny Národohospodářské fakulty VŠE i revizní

posouzení od renomované mezinárodní poradenské společnosti Ernst & Young. Obě zprávy se s ohledem na krajně nejasné vlastnické pozadí společnosti, jejich nepřehlednou strukturu, finanční závazky i mimořádně vysokou rizikovitost budoucího vývoje jasně shodovaly na ekonomické smysluplnosti neprodleného odprodeje uvedených cenných papírů za nejvyšší obdrženou nabídku. Na základě závěrů odborných posudků i doporučení členů finančního výboru proto posléze radní jednomyslně doporučili projednat prodej předmětných pohledávek a dluhopisů na řádném jednání Zastupitelstva městské části Praha 6. To odprodej cenných papírů většinou svých hlasů schválilo.

What Will Happen If Britain Leaves the EU?

No doubt you have heard that on 23rd June there will be a referendum for British people to vote on whether or not to **remain** in the European Union, with **polls indicating** at the moment that Britain will probably leave. So what would this mean for British people living and working in the Czech Republic and elsewhere?

If your English teacher is from the UK then don't worry – they will be able to stay! The 1969 Treaty of Vienna says that if a **treaty** or **obligation** is changed (such as Britain leaving the EU) then it does not affect the rights of people who took advantage of the treaty before it was cancelled. **Simply put**, this means that British people like me who have lived in an EU member state are allowed to continue doing so without having to apply for a visa.

It is also very **likely** that Britain will have a similar position to Norway or Switzerland – it won't be an EU member but, as a part of the European Economic Area, its citizens will be allowed to travel freely, which is good news for the Czech Republic as half a million British tourists visit every year! On the other hand, it does mean that everybody will have to continue to put up with the **hordes** of drunken British tourists on segways!

- no doubt** - beze sporu
- remain** - zůstat
- poll** - průzkum veřejného mínění
- indicate** - naznačovat
- treaty** - úmluva
- obligation** - závazek, povinnost
- simply put** - jednoduše řečeno
- be likely** - pravděpodobně, mít šanci
- hordes** - houfy (spousty)

Jipka *moje* jazykovka

5 x v Praze

Národní | Butovice | I.P.Pavlova | Palmovka | Flora

www.jipka.cz

PATRIOT VÁCLAV KOPTA

— Rozhovor se známým hercem, textařem a hudebníkem. —

Václav Kopta se narodil 21. června 1965. Je synem textaře Pavla Kopty a vnukem spisovatele Josefa Kopty (např. Hlídač č. 47). Za manželku má herečku Divadla pod Palmovkou Simonu Vrbickou, s níž se seznámil už na konzervatoři. Mají spolu dcery Františku a Janu.

V raném mládí se prý chtěl stát řidičem autobusu, ale nakonec vystudoval hudebně-dramatický obor na pražské konzervatoři.

Jako sedmnáctiletý dostal jednu z hlavních rolí ve filmu Sněženy a machři, která jeho kariéru ovlivnila i později ve zralém věku, protože volné pokračování Sněženy a machři po 25 letech bylo rozhodujícím impulsem k současnému Koptově hereckému boomu.

Třicet let byl stálým členem divadla SEMAFOR, vedle toho psal písňové a muzikálové texty a jako pianista hrál i v několika kapelách (např. Bluesberry).

Dnes Václav Kopta patří k neobsazovanějším seriálovým hercům a účinkuje také v několika muzikálech a divadelních představeních. Jedním z nich je i Večer tříkrálový v rámci Letních Shakespearovských slavností, po jehož noční zkoušce jsme ráno dělali náš rozhovor. Proto moje první otázka nebyla položena pouze ze zdvořilosti.

Jak jste se dnes vyspal?

Málo. Noční zkoušky na Pražském hradě jsou tou nejtvrdější daní za sladké léto strávené na Purkrabství. Když máte celé dny program, který není možné upravit, tak v čase, kdy se doma rodina chystá ke spánku a slyším zurčení sprchy u svých blondýn, já odjíždím na Hrad. A v době, kdy se ukládají do hajan, klepu na hradní bránu, aby mi stráž otevřela a vpustila na občanku dovnitř. Je to trochu bizarní a musím říci, že noční zkoušky patří k nemnoha negativům tohoto projektu. Ale nedá se nic dělat.

V Letních Shakespearovských slavnostech na Pražském hradě se objevujete od roku 2013. V jakém to bylo představení a kterou roli jste hrál?

Poprvé jsem se objevil ve Snu noci svatojánské v roli jednoho z řemeslníků, pana Píšťaly, kterého režíre umělecké

dvojice Skútr pojala jako jakéhosi hudebního glosátora, jenž celou hru doprovází zpěvem a jakousi volnou improvizací na klavír. Toto představení se hraje už čtvrtou sezonu i letos, a to nejen v Praze, ale hostujeme i v Ostravě, v Brně a v Bratislavě. Máme za sebou i Zvolen, Locket a Ústí nad Labem. Jak vidíte, Shakespearovské slavnosti už nejsou doménou jenom hlavního města.

Co dále hrajete na Slavnostech v letošním roce?

Letos budu ve dvou představeních a v jednom kole. Ke Snu přidávám i Večer tříkrálový aneb Cokoli chcete, hraju zde postavu Tobiáše Říhala. Když mě na tuto roli lákali, zdálo se mi, že zahrát si takového bonvivána nebude nic velkého, ale pak jsem zjistil, že je to docela kláda.

Nakolik je to pro herce jiná práce než představení v kamenném divadle?

Strávil jsem skoro třicet let v Semaforu a přechod do role klasického divadelního repertoáru je pro člověka jako jsem já sám o sobě poměrně razantní. Během krátké doby po mém odchodu ze Semaforu jsem si vyzkoušel různé scény: od komorního prostředí Violy až po obrovské scény jako Hudební divadlo v Karlíně nebo Kongresové centrum, které je pro skoro dva tisíce diváků. Hrál jsem i na ledě komořího v Popelce, která se uváděla na stadionech i pro 5-6 tisíc diváků najednou. Poznal jsem tak leccos, ale vnitřně pro mě zůstává princip herecké práce stejný. Z tohoto hlediska je jedno, jestli hrajete v kamenném divadle, nebo v plenéru, nebo kdekoliv jinde. Herec musí zahodit zábrany, vykutat v sobě kus exhibicionisty či hravého dítěte a předvést divákům něco tak, aby se jim to líbilo a ne aby se pozastavili nad jeho drzostí.

Míváte ještě při živém představení trému?

Už jsem nemíval, ale obávám se, že u zmíněného Večeru tříkrálového se něco takového možná dostaví. Nebude to tréma v klasickém slova smyslu, tedy nějaký klepink, ale určitá obava z textu. Vezměte si, že v semaforových hrách, třeba když jsem hrál v Kytici Polednici, nebo i jinde v komediích typu Až žijí duchové, není improvizace žádný problém a někdy se vyloženě očekává. Podobné je to u seriálů. Stává se, že za den musíme natočit třeba i čtrnáct obrazů. U každého z nich znám situaci, vím, o čem jednotlivé obrazy jsou a repliky tak nějak obkroužím svými slovy, aby jejich význam a smysl zůstal zachován. To ovšem u Shakespeara nejde, tam se improvizovat nedá. Vypadne vám slovíčko a dialog se z bortí jako domek z karet, takže najednou nevíte, proč tam vůbec jste. Takže možná mě letos tréma trochu sevře a pokud ne, bude to z kategorie zázraků.

V divadelní práci Vás mám nejvíce spojeného se Semaforem. Kdy jste poprvé zaznamenal, že Semafor existuje?

Mám pocit, že Semafor znám od narození. Můj otec byl velký kamarád Jiřího Šlitra ještě z časů dávno před tím, než se Šlitr potkal se Suchým. Za velmi mlada spolu začali spolupracovat a první písničky spolu napsali ještě dlouho před Zábradlím a Semaforem. Po vzniku dvojice S+Š se jejich cesty rozešly, ale po Šlitrově smrti dostal táta od Jiřího Suchého nabídku ke spolupráci a působil v Semaforem zejména jako režisér. Doma jsme měli odjakživa spoustu obrázků od Šlitra i od Suchého, hromadu jejich desek, které pořád hrály, chodili jsme na všechny semaforové premiéry a představení, takže já mám pocit, že jsem ani nikde jinde skončit nemohl. A jsem rád, že jsem tam vydržel tak dlouho, protože „v takový krásný společnosti“ čas utíká jinak. V době svého působení v Semaforem jsem zažil i vše podstatné v mém životě a jsem osudu vděčný, že jsem tolik let mohl být po boku báječných lidí.

Nabídku angažmá jste dostal přímo od Jiřího Suchého?

Ano. Byl se podívat na absolventské představení konzervatoře v Žižkovském divadle, kde jsem seděl u piana a hrál své písničky. Hrál jsem hlavně boogy boogy, což je styl, který Jirkovi nesmírně imponuje. Na to konto mě pozval k účinkování do Semaforem, což jsem nadšeně přijal. Navíc má tehdejší partnerka a dnes žena Simona Vrbická tou dobou nastupovala do angažmá v divadle S. K. Neumanna v Libni, dnes Divadla pod Palmovkou, takže jsme oba zůstali v Praze a všechno to do sebe krásně zapadlo.

Na kterou hru, ve které jste v Semaforem účinkoval, nejraději vzpomínáte?

Pro mě bylo zlomových několik premiér. Suchý si nejdřív se mnou dlouhé roky trochu nevěděl rady. Líbil jsem se mu u píána a dost na tom lpěl. Pak si uvědomil, že mám i jakýsi komediální talent a představením Mé srdce je zimnerfrei se to začalo lámat. Velký prostor jsem pak dostal ve hře Život je náhoda v obnošené vestě, kde jsem řádl jako černá ruka, mohl hodně improvizovat a s kolegy jsme se výborně vyblbli. Tohle semaforové představení režíroval Radek Baláš, s nímž spolupracuji doposud a který je dnes jedním z nejuspěšnějších muzikálových režisérů a už i autorů. Pak už se dařilo a dostával jsem od Jiřího Suchého role psané na tělo.

Jaký byl a je Jiří Suchý principál?

Vynikající. I v pětáosmdesáti je Jirka plný plánů a entuziasmu, který by mu mohl leckterý třicátník závidět. Podle mně je Jiří Suchý mimo veškeré kategorie a tabulky, ať už se budeme bavit o sociologii, genetice nebo o čemkoliv. On má úplně jiné vnímání času a částečně i reality, protože spousta věcí, ze kterých se devadesát procent populace hroučí, hledá provaz a vhodný kandelábr, jeho posilují a přivádí k dalším plánům a nápadům. A nejen plánům, on je díky své konzistenci a ukotvení v životě realizuje a dotahuje do konců. A čím větší překážky mu osud, úřady nebo i klimatické podmínky házou pod nohy, tím se stává silnějším. Nikdy nikdo od něho neslyšel stesky, nářky nebo řeči o rezignaci. To, že je geniální autor, je známo už od začátku jeho tvorby. A že se už za svého života stal součástí kulturního dědictví tohoto národa, to je věc obecně známá, alespoň lidem, kteří mají o těchto věcech přehled, hlupákům to známo není, ale těm ani jeho tvorba není určena. Taková ta provařená fráze o Fénixovi vstávajícím z popela na něho platí stokrát. Myslím to úplně bez nadsázky, je to věc, kterou na něm obdivuju nejvíce a do konce života si z toho pro sebe беру, že člověk se nemá podvolovat tlaku osudu ani v momentě, kdy udeří skutečné a fatální rány. Za tohle poznání Suchému nikdy nepřestanu být vděčný.

Je Vaše spolupráce se Semaforem už navždy uzavřenou kapitolou?

Není, a byl bych blázen, kdybych to říkal. Neměl jsem sebemenší důvod, abych při svém postupném odchodu z divadla nějak bouchal dveřmi. Nikdo mě k ničemu netlačil a Jirku, myslím, těší, že se mi sice poměrně pozdě, ale přece jen začalo dařit, že točím, jsem známější a mám spoustu nových hereckých příležitostí. Momentálně v Semaforem dohrávám Mamzelle Nitouche, občas si stříhnu Polednici

v Kytici, kterou alternuji s Felixem Slovákem mladším a nijak bych se nebránil nějaké pěkné roli někdy v budoucnu.

Semafor nebyl jedinou divadelní scénou, kde jste působil nebo působíte. Jaké jsou ty další?

V mládí jsem zkusil Divadlo E. F. Buriana, což nebyla úplně šťastná spolupráce, protože se odehrávala v takovém totalitním přišeeří normalizace. Já byl mladý, měl jsem spoustu naivních představ o divadle a soudobá sovětská hra Svátost nejsvětější, v níž jsem hrál, nenaplnila moje představy o herecké budoucnosti. Objevil jsem se také ve Vinohradském divadle v představení Richard III., hrál jsem jednoho z jeho synovců. To už mě bavilo hodně. Trvalo to asi tři roky a pak už přišel Semafor. V současné době moje kariéra nabrala na otáčkách a jsem teď asi v deseti různých divadelních produkcích. Vrátil jsem se i na Vinohrady představením Nevzdávej to, kde hraju zvrhlého novináře, což vůbec není komediální role. A pak hodně dělám v muzikálech – v Divadle Broadway je to Mýdlový princ, chystáme zde obnovenou premiéru Adéla ještě nevečeřela, v Hudebním divadle v Karlíně Addams Family, v Kongresovém centru Ať žijí duchové. Hraju i ve Viole a mám také zájezdovku s agenturou Famílie s názvem Lháři, v níž účinkuju i spolu se svojí ženou. K tomu už zmíněná dvě představení Shakespeara a dohrávání v Semaforem.

Vášim nejznámějším filmem jsou Sněženky a machři. Nakolik ovlivnil Vaši další uměleckou kariéru?

K mému překvapení se film opakuje několikrát do roka na různých televizních kanálech a vytvořil se kolem něho určitý kult, což je pro mě milou záhadou, protože se nedomnívám, že jsme vytvořili něco až tak výjimečného. Ale po letech jsem pochopil, že je to asi proto, že skoro všichni absolvovali lyžařský kurs a mají tak stejné nebo velmi podobné zážitky jako hrdinové tohoto filmu. Pro generace tak, jak jdou po sobě, jsou tyto zkušenosti pořád stejné. Tím, že se v tom všichni nacházejí, v tom je kouzlo tohoto snímku. Svůj výkon v tomto filmu nepovažuji za nijak oslnivý, ale účast v něm mi umožnila zahrát si i v pokračování Sněženky a machři po 25 letech. Ač tento film byl přijat rozporuplně, mně osobně velmi pomohl v kariéře. Přišel v době, kdy jsem si uvědomil, že mi ujíždí vlak a jestli s tím rychle něco neudělám, zůstanu pořád ve stínu, tu a tam napíšu nějaký muzikál nebo se někde jenom tak mihnu. Takže jsem začal chodit na konkursy, nechal se nafotit do několika agentur a začal to brát vážně. Vlastně jsem určitým způsobem dospěl, protože do té doby jsem životem jenom

tak nějak proplouval, nic mi nechybělo a byl jsem docela spokojený. Naštěstí mě řada kamarádů upozornila, že bych s tím měl něco dělat. V této situaci přišly druhé Sněženky, potkal jsem se znovu s Michalem Suchánkem a začali jsme spolu opět spolupracovat. Vzali mě s Geňou do pořadu Mr. GS a pak začaly přicházet další nabídky. I v mém případě se opět potvrdilo, že pokud se herec neobjeví v televizi, jakoby ve své branži neexistoval.

Sněženky nejsou jediné dva filmy, které jste natočil. Které jsou ty další?

Ještě před druhými Sněženkami mě Jan Hřebejk obsadil do filmu U mě dobrý, hrál jsem tam takového přiblblého barmana. Ve větší roli – hrál jsem esenbáka - jsem se objevil také ve filmu Občanský průkaz. A pak už přišly televizní seriály, prvním byl Okresní přebor, kde jsem hrál majitele a řidiče autobusu.

Pokud byste se mohl přenést v čase, ve kterém filmu pro pamětníky byste si chtěl zahrát?

To Vás tedy zklam, já žádný fanda na staré filmy nejsem. Výjimkou je Fričova parodie Pytlákova schovanka, která má nadhled a brilantně si dělá legraci ze všeho, co mně na těch starých filmech leze na nervy. Já nechápu tu stupidní intonaci a afektovanost zejména hereček, které nedokázaly normálně říct ani slovo, a pak ty panáky s nagelovanou hlavou, už od dětství jsou to pro mě přízraky. A pak se mezi tím objeví génius typu Hugo Haase, který nemluví jako Marťan, ale jako člověk, jedná jako člověk a předvádí normální, moderní herectví, které je uvěřitelné. Mě staré filmy baví až tak od 60. let. Komédie i vážnější témata. Za úplný filmový vrchol považuju Herzova Spalovače mrtvol, který je, bohužel, světově nedoceněný. Nepřestane mě fascinovat jak je natočený, jaký má filmový jazyk, jakou má Milotovu kameru, co všechno se dá docílit s černobílým materiálem.

Sám jste řekl, že herec, který se neukáže v televizi, jako by nebyl. To teď o Vás rozhodně neplatí, v televizních seriálech jdete z role do role. Zvládnete vůbec jen tak zpaměti vyjmenovat všechny tituly, v nichž účinkujete?

Zkusím to jen tak na přeskáčku: Vyprávěj, Okresní přebor, Gympl s.r.o., Kancl, Doktor Martin, na internetu Žrouti. A především Ulice, kde jsem už třetí sezonu. Ať už se o ní říká cokoli, Ulice je fenomén. Je to asi jediný televizní projekt, který se dá nazvat opravdu dlouhodobým – běží už jedenáct let – a který se velice pevně etabloval na našem malém mediálním trhu, na němž dosahuje čísel udivujících i odborníky ze zahraničí. Každý díl sleduje v průměru milion a čtvrt diváků. Sečtete-li to hromady, je to skoro šest milionů týdně, což žádný jiný televizní produkt není schopen zajistit. Tenhle seriál má mimořádně dobré tvůrčí zázemí, lidé, kteří ho píšou, umí diváky překvapit zajímavými dějovými zvraty, které jsou uvěřitelné a dokážou strhnout. Postavy v něm jsou konzistentní v dlouhém čase. Není to tak, že někdo se 168 dílů tváří jako záporná postava a najednou, když už ho scénáristé maximálně vytěžili, když už snědl vlastní děti a má poměr se sousedkou, stane se z něho čestný člověk, který projde očistnou metamorfózou. To bývají časté nesmysly dlouhodobých seriálů, ale v Ulici se to opravdu neděje. Ulice je dobře namazaný a dobře jedoucí stroj, který nemusí nikoho urážet. Je to dobře, seriózně a profesionálně připravené televizní spotřební zboží v tom nejlepší smyslu, které má v komerční televizi své místo.

Na co nového se mohou Vaši příznivci těšit?

V České televizi se dokončuje natáčení komediálního seriálu Trapné padesátky podle scénáře Ireny Obermannové. Seriál má tři hlavní protagonistky, které hrají Pavla Tomicová, Klára Melišková a Alena Mihulová. Já hraju majitele domu, v němž všechny tři ženy bydlí.

Naopak na začátku natáčení je další seriál ČT s názvem Svět pod hlavou. Hlavní hrdina se v něm v retrospektivách vrací do začátku 80. let a já představuji příslušníka Státní bezpečnosti. Je to pro mne příležitost zahrát si tentokrát něco úplně jiného než komickou postavu.

Málo se ví, že jste napsal řadu písňových textů např. pro Karla Gotta, Hanu Zagorovou, Martu Kubišovou a další. Otextoval jste i řadu muzikálů, které to byly?

O textařích se až na výjimky obecně málo ví. Lidé si písničku spojí většinou jenom s autorem hudby a s interpretem. Kromě zpěváků, které jste jmenoval, jsem hodně psal i pro Leonu Machálkovou nebo Lucii Bílou. Nejsem žádný hitmaker, nicméně napsal jsem okolo 800 písňových textů. Také jsem se hodně věnoval textování muzikálů, např. Edith, vrabčák z předměstí, Lucrezia Borgia nebo Čachtická paní. Ale na to už v současné době nemám čas.

Zdělily Vaše dcery umělecké geny po Vás a po manželce?

Mladší dcera se chystá na konzervatoř, kde chce studovat zpěv, starší studuje gymnázium, napsala několik povídek, možná ji bude lákat něco okolo žurnalistiky nebo scénáristiky. Obě holky mají život před sebou a v dnešní době jsou všechny možnosti otevřené.

Jak relaxujete?

Nejraději projížďkou na kole nebo tenisem. Se ženou máme hodně rádi hory, naučila mě dokonce po čtyřicítce lyžovat a letos jsem si poprvé v zimě troufl i do Alp.

Jaký je Váš vztah k Praze 6?

Prahu 6 miluju. To, že žiju na Hanspaulce, považuju za jedno z největších privilegií, jakého se mi mohlo dostat. Přejdu se psem jenom přes ulici a jsme v lese, v zeleni, projdu údolím a jsme v Šárce. Cítím se tady dobře, je tu nádherně a já jsem opravdu velikým patriotem.

Jiří Hruška

Foto: archiv agentura SCHOK

VELESLAVÍNSKÁ SONATINA V.

Zpaměti preluduje Jaroslav Mihule

Příběh domu čp. 137 v ulici Pod Novým lesem a jeho hostince jsme dovedli od smrti Tomáše Garrigua Masaryka do tragického období okupace. Veleoslavín se začal bát o budoucnost i o život.

Něco zlého se přihodilo. Přijely kolony cizích aut s vojáky, tanky, děly a nastával temný čas. Naše radio Colombo hrálo ve výčepu zprávy stanice Praha nejprve v němčině a až poté v jazyce patřícím k Veleoslavínu. Vysílat je pro hosty jenom česky hraničilo s kriminálem a se zavřením podniku. Temný byl ten čas i v tom, že se povinně muselo připravovat zatemnění oken, aby při večerním svícení nezářila jako možné cíle pro letadla. Prvního září 1939 jsme šli s Jirkou Šťastným jako obvykle po prázdninách do Střešovic na Norbertov do školy, nyní do čtvrté třídy, a týž den přepadlo Německo Polsko. Začala válka.

Okna s přichystaným zatemněním se nyní ještě navíc křížem polepovala papírovou lepicí páskou, aby výbuch shozené bomby nerozbitl skla. Místo nápisu „Restaurence“ nad vchodem muselo být ze dne na den napsáno „Restauration – Restaurence“. I bez označení musel každý poznat, co se zde prodává, a k čemu je potřeba mít vedle slova „restaurence“ také ještě téměř stejné slovo německé, znamenalo jediné: ukázat, kdo zde vládne a kdo rozhoduje. Češi už to nebyli. Jedenáctka nejezdila na Vítězný náměstí jako do té doby, ale na Platz der Wehrmacht - Náměstí branné moci. Bendovi měli v „našem domě“ krámek s potravinami - na ty bylo nyní uvaleno přidělové hospodářství a zaveden systém lístků na potraviny. Měnila se i pražská periferie. Už dříve jsme mohli s rodiči jezdit kromě jedenáctky, jezdící po Kladenské, také dvacítkou od Prašného mostu, ale muselo se dojet pěšky. Její konečná stanice se čas od času posouvala, nejprve od vozovny ve Střešovicích na Norbertov, potom k Chaloupce a dokonce až nahoru k Ústřední vojenské nemocnici - tj. do Břevnova, i když se ještě dnes říká té nemocnici střešovická. Původně se nazývala Masarykova, což se nyní změnilo, a obrovský moderní objekt si zabral pro sebe wehrmacht jako záložní nemocnici.

Do „Restauration - Restaurence“ v domě čp. 137 začali občas přicházet také hosté hovořící německy - nejčastěji wehrmacht, tj. okupační vojáci. Jeden přicházel pravidelně vždy v černé uniformě a měl mezi štamgasty přízvisko „gestapák“. Chodil s vlčákem a na opasku nosil velikou pistoli. Věděli jsme o něm, že bydlí v malém stavení nad střešovickým rybníčkem. Že se opravdový gestapák nepozná podle takových znaků, to jsem nevěděl; nicméně jsem se ho bál. Někteří naši hosté také, a tak rychle při jeho příchodu z výčepu mizeli. Jiní ho naopak provokovali, protože ho znali - jako možná nebezpečného, ale spíše přitroublého ničemu. Někdy docházelo

k slovním půtkám na jeho adresu. Mívaly z české strany jednoznačný závěr: „Jen počkej, jednou! Ábr dý koncen!“

Aber die, „Koncen“ – jaké jednou budou ty konce, o tom jsme neměli tušení, ale že to musí pro nás dopadnout dobře a pro Němce špatně, v to jsme věřili stoprocentně. V „našem“ domě čp. 137 bydleli ve druhé poschodí v podnájmu vysokoškolští studenti - neklidný pohyb mezi nimi jsme dobře vnímali i my, žáci školy obecné. A to mimořádně silně, zvláště když 17. listopadu 1939 bylo jejich devět kolegů v Ruzyni popraveno a všechny vysoké školy ze dne na den zavřeny. Pokojík se rychle vyprázdnil, protože nebylo co studovat, zato vysokoškolákům šlo o život. A tak se sem nastěhoval na lůžku sám nájemce hostince, kterému se zhoršovalo zdraví a neustále kašlal. Koncem roku 1941 zemřel a smuteční průvod dokráčel až na hřbitov v Liboci. Potichu. Na ten den zakázali Němci jakoukoli hudbu - kvůli ztrátám v bitvě o Moskvu. Také někdy v ten den vstoupily do války Spojené státy.

Ještě ve třetí třídě bylo naše vysvědčení nadepsáno Československá republika. Na něm mně pan učitel Vojtěch Bydžovský udělil dvojku z chování. To bylo bolestné (styděl jsem se to doma ukázat) a absolutně nespravedlivé, protože ve třídě nás bylo asi padesát a věděl jsem, že si mne s někým spletl. Ale aspoň jsem si zkusil, jak taková křivda chutná. Všichni jsme si oddechli, když ho ve čtvrté třídě vystřídalá znamenitá učitelka Věra Pokorná. Na vysvědčeních od ní pak přibýlo fialové razítko „Protektorat Böhmen und Mähren - Protektorát Čechy a Morava“, překrývající původně vysázené záhlaví „Československá republika“. Vyučování se z důvodů válečných začalo přesouvat na čas do Alexandrovky koleje, na Hládkov, do Liboce, dokonce se jeden čas vyučovalo i v lokále naší restaurence, kam za tím účelem nastěhovali školní lavice.

Jednoho dne jeden ze spolužáků onemocněl a musel do nemocnice. „Co kdybychom mu tam poslali knížku?“, ptá se paní učitelka Pokorná. Učila nás v letech 1939 - 1941, tedy pro mne ve čtvrté a páté třídě, pro národ v prvním a druhém roce války. Obdivovali jsme její milé chování a nezištný zájem, se kterým skupinku z nás zdarma doučovala, abychom obstáli při chystané zkoušce na gymnázium. Byl jsem mezi nimi, i když můj prospěch pro to příliš výrazně nemluvil. Pociťoval jsem to jako vyznamenání - a až později jsem pochopil, že něco podobné

Vdova objednala manželovi hudebníkovi pomník symbolicky ozdobený mosaznou lyrou (1941). Zbyl po ní na hřbitově v Liboci výřez v mramoru, neboť se zalíbila jednomu sběrači kovů (2011).

ho dává dítěti křídla, jakým se v psychologii říká pozitivní motivace.

„Každý teď napíšeme název své nejmilejší knihy, a která získá nejvíc hlasů, tu mu koupíme za společné peníze.“ Zvítězila Kästnerova „Emil a detektivové“. Skoro všichni, kdo měli domácí četbu v oblíbené - a bylo nás dost, jsme tuto knížku milovali. Jenže paní učitelka kroutí hlavou a rozpačitě nám podouvá další sugestivní otázku vtělenou do jinotaje: „Proč jste si vybrali knihu přeloženou?“ Většina třídy už byla schopna skrytý význam uhodnout: Proč volíte knihu původem německou? Vždyť nám sebrali svobodu, republiku, zavedli německé nápisy, zavírají naše lidi...

Ihned jsme s ní tiše souhlasili a změnili názor. A už tu zase byla jedna z četných ironií osudu: paní učitelka tehdy sotva věděla, že knihy Ericha Kästnera patřily v Německu po roce 1933 k zakázaným a že jejich autora poslali nacisté do kriminálu... Jenže současně to vše byla škola vlastenectví, a tak to napodruhé už hladce vyhrál Josef Lada a jeho bohatě ilustrovaní a vtipně vyprávění „Bubáci a hastrmani“.

Uděláte nám radost, když toto vyprávění obohatíte svými poznámkami, obrázkem, grafickým dokladem apod., a půjčíte k otištění.

Jaroslav Mihule

ZDRAVÁ NEMOCNICE

Tým na podporu zdraví má Ústřední vojenská nemocnice. Pro zaměstnance ÚVN pořádá nejrůznější akce podporující fyzickou i duševní kondici, vznik nových přátelství, ale i radost z pohybu, vítězství a překonání met i sebe sama. Každý měsíc je možné si jít zaběhat, zahrát basket, volejbal, zaplavat, zahrát badminton, sálovou kopanou nebo nohejbal, nově také zazpívat do sboru či zahrát stolní tenis.

Mnozí zaměstnanci využívají také příležitost k duševní očistě. Oblibu si získala například jóga smíchu. Pro zaměstnance ÚVN ji opakovaně pořádá certifikovaný instruktor jógy smíchu Pavel Vosáhl. Smích má dalekosáhlé pozitivní účinky na všechny složky naší osobnosti: tělo, mysl i ducha. Jóga smíchu kombinuje „smíchoviky“ s jógovým dýcháním a relaxací, vše je zakončeno meditací smíchu. Cvičení obnovuje spontánnost a hravost, pomáhá významně okysličit organismus a prospívá mu.

Kdo jiný než nemocniční pracovníci a lékaři by měl lépe vědět, že pohyb je pro člověka zdravý a pomáhá mu zlepšovat a upevňovat imunitu. Mezi již tradiční sportovní aktivity patří akce Do práce na kole. Ta má celorepublikový charakter a ÚVN jako organizace se k ní připojuje už třetím rokem. Akce je zaměřena na podporu chytré a zodpovědné firemní mobility a jejím cílem je motivovat co nejvíce lidí, aby se dopravovali do práce a z práce na kole. Každý z nás svým každodenním chováním ovlivňuje zdraví a kvalitu nejen svého života, ale i života svých blízkých a prostředí, ve kterém žije. Doprava je přitom jedna z klíčových oblastí se zásadním dopadem na naše zdraví a životní prostředí. Více než třetinu všech cest, které denně vykonáme, tvoří cesty kvůli zaměstnání (cesty na pracoviště nebo služební cesty). Hlavním cílem kampaně je proto přispět k tomu, aby se více lidí dopravovalo do zaměstnání na kole, pěšky nebo hromad-

nou dopravou a přispěli tak ke zdravějšímu prostředí a lepšímu životu v českých městech. Ústřední soutěž kampaně, jak již název Do práce na kole napovídá, je zaměřena na podporu cyklistické dopravy.

Kampaně Do práce na kole (Bike to work) probíhá v řadě evropských států jako Dánsko, Švýcarsko, Německo, Maďarsko atd. Všude přispívá ke zvýšení povědomí o problematice mobility a inspiruje ke každodennímu pohybu tisíce lidí. V některých zemích se zařadila mezi vůbec nejvýraznější kampaně a například v Dánsku se jí každý rok účastní zhruba 100 000 lidí.

V České republice je pořadatelem akce Do práce na kole sdružení AutoMat, které ji organizuje již od roku 2011. Letos se nově do soutěže se mohli zapojit nejen cyklisti, ale i běžci, chodci, bruslaři, skateboardisté a longboardisté.

Výsledky celoměsíčního květnového sbírání ujetých i nachozených a naběhaných kilometrů zaměstnanci Ústřední vojenské nemocnice byly vyhlášeny v pátek 3. června v odpoledních hodinách. Náměstkyně pro nelékařské zdravotnické profese a řízení kvality zdravotní péče předala medaile třem týmům, které v průměru na jednoho člena najely nejvíce ki-

Zdravá nemocnice

lometrů, dekorováni byli i nejproduktivnější jednotlivci v rámci ÚVN.

Letošní ročník byl mimořádný co do zájmu, tak co do výkonů: do soutěže se zaevidovalo celkem 22 týmů z ÚVN, což je téměř stoprocentní nárůst ve srovnání s loňským rokem. Celkem bylo oficiálně zaevidováno 90 soutěžících, opět násobek loňských počtů. Od 1. do 31. května ujeli soutěžící z ÚVN na kole, kolečkových bruslích, uběhli či ušli dohromady téměř 21 000 km, což je pro představu polovina obvodu Země po rovníku. Největší průměr na jednotlivce v týmu byl 668,6 km, což je zhruba vzdálenost z Prahy do Milána, celkově nejvýkonnější cyklista z ÚVN najel 1 144 km, takže by mohl jet například z Prahy do Splitu. Za úctyhodné lze

Uvádíme první tři umístění soutěžících z ÚVN v akci Do práce na kole.

Kategorie Nejdále společně – týmy (pořadí – tým – prům. počet km na člena – km dohromady – počet členů týmu):

1. místo	Pohyb/Certa	668,6	2 674,4	4
2. místo	Ajtáci z lazaretu	638,9	3 194,5	5
3. místo	KARIM TEAM 2016531	2 655,2	5	

Kategorie Nejdále – jednotlivci (pořadí – jméno – celkem km – tým):

1. místo	Miloš Bohoněk	1 144	Pohyb/Certa
2. místo	Vašek Krátký	1 120	Ajtáci z lazaretu
3. místo	Michael Jeřábek	979,8	KARIM TEAM 2016

Další výsledky můžete najít na stránkách www.dopracenakole.cz pod složkou soutěže.

také považovat i 121 pěšky nachozených kilometrů do a z práce, což je trasa z Prahy do Pardubic. Někteří členové týmu použili k dopravě do práce také kolečkové brusle či koloběžku. Bohužel, letošní poprvé bylo i co do úrazů, došlo ke dvěma zraněním, v obou případech našťastí drobným, které spravilo několik profesionálních stehů.

„V příštím roce budeme chtít ve vyhodnocení odlišit vítěze, kteří putovali do práce pěšky, od nejméně úspěšných cyklistů. Jsme rádi, že za Ústřední vojenskou nemocnici se zapojuje stále více soutěžících. Někteří se sice nezapojují oficiálně, nehlasí pravidelně nachozené či ujeté kilometry, ale přidávají se ke svým známým. Důležité je, že všichni společně chceme udělat něco pro své zdraví. Týmová spolupráce a zdravý adrenalin k soutěžení patří,“ hodnotí Kateřina Malá, koordinátorka sou-

těže za ÚVN. „Někteří soutěžící zachytili příjemné okamžiky z cest do práce nebo z práce. To nás vedlo k nápadu pro příští rok vyhlásit také soutěž o nejzdařilejší foto z cestování do nebo z ÚVN,“ prozrazuje Kateřina Malá.

Volné chvíle zaměstnanců ÚVN zpříjemňují i další sportovní aktivity. Jednou z nich je rovněž tradiční akce, která je věnována běhu a nachází si stále více příznivců. Dostala název Hvězdný běh pro zdraví a pořádá ji ÚVN. Přívlastek „hvězdný“ jí nebyl přisouzen proto, že se běhá za hvězdné noci, ani proto, že má hvězdné obsazení, důvod je prozaičtější – odehrává se v příjemném prostředí obory Hvězda. Čtyřčlenné týmy pracovníků ÚVN soupeří ve štafetě na 4 x 1 km. Startuje se u letohrádku Hvězda. Letošní závod se

konal 7. června a o tom, že si získává stále větší přízeň, svědčí přihlášený počet soutěžících. Na běh se tentokrát přihlásilo 12 týmů, což ve srovnání s loňským rokem je 100% nárůst. Závodu se účastnilo 47 běžců (v jednom týmu běžela závodnice dva úseky, neboť tým byl pouze tříčlenný). Odpoledne bylo slunečné, trať byla díky stromům, které trasu lemovaly, v příjemném chládku, a tak není divu, že se podařilo vítěznému družstvu loňský rekord pokořit (nejlepší loňský čas byl 10:23, v letošním roce 9:49,37).

Že zaměstnanci ÚVN mají i smysl pro humor je vidět i z názvu týmů - např. Už se ploužím, Pilulky, Mastičkáři, Urousaný komety či Bylo nás pět (to byl onen tříčlenný tým).

Zde jsou výsledky vítězných štafet Hvězdného běhu 4 x 1 km:

1. Boží hněv	9:49,37
2. Márovi úderníci	9:53,73
3. Rychlá rota	10:24,46

zpracoval jih
foto: archiv ÚVN

FRESH SENIOR → Praha 6

PRAVIDELNÁ KULTURNÍ A SPOLEČENSKÁ SETKÁNÍ

VSTUP ZDARMA

PROGRAM → ČERVENEC AŽ ZÁŘÍ 2016

ÚT 13/09

16:00

Písecká brána

ZLATÁ ŠEDESÁTÁ MIROSLAV PALEČEK

Písničkář Miroslav Paleček, do povědomí veřejnosti zapsán jako člen známé dvojice Paleček&Janík, působící v divadle Semafor i samostatně již od roku 1968. Je také originálním interpretem písniček V + W + J, ale i autorem osobitých vlastních písní.

PO 19/09
AŽ PÁ 23/09

deně v 10:00

a v 16:00,

Villa Pellé

a Písecká brána

BABÍ LÉTO V POHYBU

Druhý ročník celotýdenního festivalu přinese možnost zdarma si vyzkoušet různorodé aktivity a načerpat inspiraci pro udržení se ve fyzické a mentální kondici. Mimo jiné se můžeme těšit na africké tance a skupinové bubnování, smovey — cvičení s vibračními kruhy, vycházku s procvičováním zraku, filmové projekce i zajímavé přednášky či badmintonový turnaj.

KURZY FRESH SENIOR: Výtvarný kurz s akad. mal. Miladou Gabrielovou, Anglická konverzace, Francouzská konverzace, Taj-jí, Kondiční a rehabilitační cvičení. **Tradiční kurzy Fresh senior začínají od října 2016, přihlašování od září.**

WWW.FRESHSENIOR.CZ

POŘADÁ SPOLEK PORTE
ZA FINANČNÍ PODPORY MČ PRAHA 6

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

PONDĚLÍ 22/8 — PÁTEK 26/8
OD 10:00 DO 16:00, VILLA PELLÉ

Výtvarné studium přírody a prostředí v příjemné části města, kde se architektura míší se zelení. Plenérové kreslení doprovází každé výtvarné studium, slouží i jako příjemná a obohacující zábava na zdravém vzduchu a jednou také jako hezká vzpomínka. **Přihlášky do 15. 8. pouze mailem na info@porteos.cz nebo osobně (Villa Pellé, Pelléova 10, Praha 6). REZERVACE NUTNÁ.**

Přihlášky do 15. 8.! nutná rezervace

PŘIHLÁŠKY A INFORMACE

út-pá 10:00–14:00

tel. č.: 224 326 180

e-mail: info@porteos.cz

Přihlásit se můžete také v Klubovně Fresh senior, Villa Pellé, Pelléova 10, 160 00 Praha 6

WWW.FRESHSENIOR.CZ

POŘADÁ SPOLEK PORTE
ZA FINANČNÍ PODPORY MČ PRAHA 6

Porte

PREROST A ŠVORC AUTO

SOUTĚŽ! OTÁZKY REDAKTORA OTAZNÍKA ?

Správná odpověď z minulého čísla zní:

b) Maxmilián Hošťálek z Javořice byl stát mečem kata Mydláře na Staroměstském náměstí 21. 6. 1621 jako pátý v pořadí. Z došlých správných odpovědí jsme vylosovali 3 výherce, kteří obdrží poukázku na mytí osobního vozu do automyčky v Praze 6, Veleslavínské ulici 39.

1. Tomáš Laštovka, Praha 6 • 2. Jan Benda, Praha 6 • 3. Jitka Soumarová, Praha 6

Ceny si vyzvedněte do 30. srpna 2016 v recepci autosalonu PŘEROST A ŠVORC AUTO, Veleslavínská 39, Praha 6 v pracovní dny od 8 do 19 hodin nebo v sobotu od 8 do 13 hodin.

OTÁZKA
7-8/2016

Který živoch nese název KODIAK?

- a) medvěd,
- b) divoký pes,
- c) krokodýl.

Své odpovědi zasílejte na adresu: Veleslavín39, redakce, Veleslavínská 39, 162 00 Praha 6
e-mail: veleslavin39@prerost-svorc.cz
SMS: 602 248 494 nejpozději do 20. srpna 2016, nezapomínejte k odpovědi připojit také své kontaktní údaje.

V letním dvojčísle soutěžíme o tři knižní publikace, autorky Jany Divišové, Renée Nachtigallové a Taťány Součkové, DIVADLO V ŠÁRCE.

Váš redaktor OTAZNÍK

Historické osobnosti v názvech ulic Prahy 6

ADAMOVA VELESLAVÍN - PRAHA 6

Jedná se o jednosměrnou ulici, která vede z Veveslavínské do ulice U Zámečku. Je rovnoběžná s Kladenskou, vede souběžně se železniční tratí a nalezneme ji samozřejmě ve Veveslavíně.

Daniel Adam z Veveslavína byl český nakladatel, spisovatel, humanista, překladatel, vysokoškolský profesor a organizátor literární činnosti. V nedaleké ulici U Sadu má Adam svůj pomník.

Daniel Adam z Veveslavína se narodil 31. srpna 1546 v Praze. Jeho otec Štěpán, vážený mlynář, měl v Praze pronajaté staroměstské mlýny. Pocházel z obce Veveslavín, ležící v té době nedaleko Prahy. Matka Regina byla dcerou kutnohorského sochaře Jakuba. Daniel po středoškolských studiích přešel na pražskou universitu a v roce 1568 ji dokončil s titulem bakalář. O rok později získal mistrovský titul a působil jako profesor historie. Přednášel na universitě, kde nastoupil na místo svého učitele Prokopa Lupáče z Hlaváčova. Po sedmi letech vyučování se oženil s Annou, nejstarší dcerou knihtiskaře Jiříka Melantricha z Aventina. Protože se na universitní profesory vztahovala povinnost celibátu, musel z vysokého učení odejít. Brzy po svatbě se začal podílet na práci a produkci tiskárny svého tchána. V roce 1578 získal Daniel Adam erb – Pegas s hvězdou ve štítě a nad štítem mezi dvěma křídly hvězdy o šesti rozích a přídomek „z Veveslavína“, čímž posílil své společenské postavení a vliv. Po smrti tchána v roce 1580 i po smrti Melantrichova syna Jiřího v roce 1585 se Adam stal majitelem této významné tiskárny. Začalo jeho nové období, které se pro jeho veliké aktivity a zásluhy pro českou literaturu nazývá dobou veveslavínskou. Ve své tiskárně vydával Adam překlady spisů různě filozoficky nebo věroučně zaměřených, dále literaturu naučnou s tematikou historickou, právní, lékařskou, sociální i náboženskou. Pro školství vydal i několik slovníků a jazykových učebnic. Šlo většinou o předlohy cizích autorů, z nichž některé sám přeložil a upravil, jiné opatřil předmluvou

a u všech se podílel na jazykové úpravě. Nijak nepodceňoval praktickou stránku svého povolání a stal se také dobrým obchodníkem, jak dokazuje fakt, že vedle tiskárny vlastnil i dva domy v Praze a koupil ještě několik vinic kolem Prahy. Při vydání Černobýlova „Hospodáře“ poukazyval na důležitost obchodu a živnosti.

Adam sám zpracoval Kalendář historický, který vyšel roku 1578, rozšířené vydání 1590. Autor zde seřadil významné události podle posloupnosti dní celého roku. Kalendář se zajímá o velké osobnosti – spisovatele, politiky, umělce, ale také o významné události – bitvy, mezinárodní smlouvy, povodně. Sám autor své dílo věnoval pražským šlechticům a městu. Zasloužil se o vydání Bible kralické. Ta vyšla roku 1579 o šesti svazcích. Čeština, kterou byla tato bible přeložena, je považována za vzor literárního jazyka.

Jako tiskař a vydavatel kolem sebe soustředil okruh spolupracovníků a přátel, kteří měli stejný způsob slohové dokonalosti a s jejich pomocí vykonával mnoho záslužných prací pro rozšíření vzdělanosti. Byl obdivovatelem a horlivým zastáncem Václava Hájka z Libočan a jeho Kroniky české z roku 1543, kterou považuje za zlom ve vývoji české historické prózy.

Mimořádné postavení v jeho tvorbě zaujímají vícejazyčné slovníky. Knihy, které vycházely z Veveslavínovy dílny, byly proslulé svou všestrannou kvalitou, jak odbornou, tak výbornou češtinou, ale i mimořádně pěknou typografickou úpravou. Byly vázány v kůži, zdobené zlatými erby a skvěle vy-

bavené ilustracemi předních rytců. Čeština období, které Daniel Adam reprezentoval, se stala vzorem jazykové vyspělosti, na nichž navázali učenci 19. století v době obrození českého národa. Pod svým jménem vydal 134 výtisků, k nimž je třeba připočítat další čtyři tisky vydané ještě s Melantrichem. Byl též prvním vydavatelem notových tisků. Adam byl tajným stoupencem Jednoty bratrské, stejně jako i jeho syn.

Daniel Adam z Veveslavína zemřel v Praze 18. října 1599. Doba, ve které žil a tvořil, byla osvícena vzdělaností a tolerancí císařů Ferdinanda I. a Rudolfa II. Daniel Adam byl skutečným jazykovým průkopníkem, talentovaným překladatelem, vydavatelem, historikem a vlastencem.

(mip)

VE STÍNU KLÁŠTERA, HRADČANŮM NA DOHLED

Muzeum hlavního města Prahy představuje Břevnov, jak ho neznáme.

Břevnovu, jako významné pražské lokality, věnuje svou pozornost nejnovější výstava Muzea hlavního města Prahy. Výstava nazvaná „Břevnov – ve stínu kláštera, Hradčanům na dohled“ je pro zájemce připravena od 4. května do 30. října letošního roku v prostorách hlavní budovy muzea (Na Poříčí 52, Praha 8). Na město byl Břevnov povýšen v roce 1907 u příležitosti oficiální pražské návštěvy císaře Františka Josefa I., součástí Velké Prahy se stal v roce 1922. Dějiny, zahrnující všechny aspekty společenského i kulturního života této lokality a jejího průmyslového rozvoje v posledních více než 100 letech, jsou mnohem starší a stejně poutavé jako jiné oblasti tvořící geografické a historické srdce Prahy.

Výstava Muzea hlavního města Prahy o Břevnově je 7. výstavou dlouhodobého projektu o pražských historických předměstích. Mapuje území, jehož jádro tvořily vesnice Břevnov (později Velký Břevnov), Malý Břevnov (Břevnovek) a Tejnka, které se nacházely podél bělohorské silnice vedoucí z Prahy do západních Čech. Do konce 19. století se toto bývalé předměstí vyvíjelo stranou průmyslového rozvoje, typického pro ostatní pražská předměstí jako např. Smíchov, Libeň či Žižkov. To se změnilo s rozvojem živností a nástupem průmyslu, v případě Břevnova to byly především lomy, pískovny a cihelny, a spolu s výstavbou moderních měšťanských domů se změnil původně venkovský charakter Břevnova.

Návštěvník výstavy se může seznámit s historií tohoto místa do poloviny 20. století, některá témata přesahují až do 80. let 20. století. Zachycuje nejvýznamnější místa a momenty života v Břevnově a přilehlém okolí. Vedle „velkých dějin“ které se nevyhýbaly ani Břevnovu, se autoři výstavy zabývají i „malými dějinami“, kterými žije běžné obyvatelstvo - spolkový život, sport a kulturní události. Sbírkové předměty, jako jsou obrazy, dobové pohlednice, fotografie, tisky a další materiály, doplňují audionahrávky vzpomínek břevnovských pamětníků, které zprostředkují okamžiky všedního dne obyvatel starého Břevnova převážně první poloviny 20. století. Za zhlédnutí určitě stojí také výběr z dokumentárního a zpravodajského filmu z období první republiky.

Autoři dali výstavě formu procházky po zákoutích starého Břevnova. Během putování se znovu objeví jeho původní, v čase se proměňující a dnes už zmizelá podoba zaniklých staveb a lokalit. K obdivování toho autoři nabízejí hodně: relikvíář, nejceněnější exponát výstavy, pocházející ze 7. - 8. století, který podle tradice věnoval Břevnovskému klášteru jeho zakladatel sv. Vojtěch, faksimile zakládací listiny Břevnovského kláštera, fragment gotické dlažby z ambitu kláštera ze 14. století, vzácné medaile a mnoho dalších exponátů. Obsáhlý materiál shromážděný při přípravě výstavy našel svou definitivní verzi v obrazové publikaci, která k výstavě vychází a která i po jejím skončení zůstane jako novodobý a trvalý příspěvek k dějinám Břevnova.

Přesto zbývá ještě mnoho zajímavého, co se do výstavy nevešlo. A to je příležitost vydat se na osobní prohlídku Břevnova a jeho „top ten“ zajímavých míst. Tvůrci výstavy na to pamatovali a připravili vedle přednášek s promítáním (vždy v 17 hod v hlavní

BŘEVNOV

VE STÍNU KLÁŠTERA, HRADČANŮM NA DOHLED
SHADOWED BY A MONASTERY, VISIBLE FROM HRADČANY

JANA BĚLOVÁ, RENÁTA KALAŠOVÁ

Titulní stránka knihy

budově muzea) také komentované vycházky. Za dva měsíce od zahájení výstavy jich stihli šest: 1/ Poutní areál Panny Marie Vítězné na Bílé hoře (založení barokního poutního místa na bělohorském bitevním poli, stavební historie a výzdoba, na níž se podíleli přední čeští a bavorské umělci 1. poloviny 18. století), 2/ Bazilika sv. Markéty (románská krypta v podzemí a prelatura s reprezentativními prostorami v Břevnovském klášterě), 3/ Zmizelý Břevnov (Břevnov a jeho krajina v závěru Rakousko-uherské monarchie ve 2. polovině 19. století, za první čs. republiky a proměny Břevnova v poválečném období způsobené výstavbou sídlišť a dopravních staveb), 4/ Vzpomínky na Břevnov (nejen staré domy, ale zejména rázovité postavy jeho obyvatel ve vzpomínkách pamětníků), 5/ Poutní cesta z Prahy do Hájků (400 let trvající historie, současnost i budoucnost poutní cesty, kudy vedla a jak vypadala slavná procesí putující Břevnovem přes Bílou Horu a Hostivici k dnes nejstarší loretánské stavbě v Čechách), 6/ Soumrak a zánik Velkého Břevnova (posledních 100 let vsi Břevnov, 1880-1980, změny v lokalitě způsobené společenským vývojem, osudy domů a jejich obyvatel). Zmíněná témata a navržené trasy mohou být inspirací pro letní toulky touto starobytlou částí Prahy 6.

(red)

Břevnov – ve stínu kláštera, Hradčanům na dohled
4. 5. - 30. 10. 2016 Muzeum hlavního města Prahy,
Na Poříčí 52, Praha 8. Autoři výstavy: Jana Bělová,
Renáta Kalašová. Architektonické řešení: tbi.architekti
– Tomáš Bílek, Michal Bílek. Grafické řešení Bárta & Bárta.

PROGRAM GALERIE VILLA PELLÉ

ČERVENEC – SRPEN 2016

VILLA
PELLÉ

VÝSTAVA

DIVOKÉ NAROZENINY MAXIPSA FÍKA ANEB JIŘÍ ŠALAMOUN DĚTEM PRODLOUŽENO DO 29. 07.

Jiří Šalamoun je zřejmě nejvýznamnějším českým ilustrátorem druhé poloviny dvacátého století. Proslavil ho zejména Maxipes Fík, který se letos dožívá 40. let. Výstava ale nezapomíná ani na další hrdiný – chybět nebude Pan Tau, Poslední Mohykán, Hobit, ani např. Tracyho tygr. Připravena je řada lektorských programů, tvůrčích dílen, besed a čtení. Programy jsou pochopitelně určeny i dospělým, stejně jako Šalamounovy ilustrace dětem nelze považovat výlučně za „dětské“.

Otevřeno: út-pá 13.00-18.00,
so-ne 11:00 – 18:00

NA OBJEDNÁNÍ PRO VEŘEJNOST, ŠKOLY A ŠKOLKY

TVŮRČÍ DÍLNY

Jak se dělá animovaný film – s Bárou Šalamounovou – pro děti od 9 let; trvání: 3 hodiny

Poslední Mohykán – Amerika v době indiánů – pro děti od 9 do 12 let; trvání: 1,5-2 hodiny

Flip book! – pro děti od 6 let; trvání: 1,5-2 hodiny

Leporelo – pro děti od 6 let; trvání: 1,5-2 hodiny

Tracyho Tygr aneb ve světě pouličních tygrů – s Michalem Škapou – pro děti od 11 let; trvání: 2 hodiny

Pohádkové setkání v kresleném světě Jiřího Šalamouna – Artedu – program je určen posledním třídám MŠ a prvním třídám ZŠ; kapacita dílny je max. 25 dětí; více na www.salamoundetem.cz, www.villapelle.cz

VÝSTAVA

KAMILA ŽENATÁ – NEVIDITELNOST OD 5. 8. DO 29. 9.

Po deseti letech multimediálních projektů Kamila Ženatá představuje ve Villa Pellé opět svoji malířskou tvorbu. Série velkoformátových abstraktních obrazů je inspirována filosofií taoismu, přírodními procesy a kvantovou fyzikou. Malby odhalují svět neviditelných vztahů propojujících celý svět a vybízejí k pohledu pod povrch jevů.

Otevřeno: út-ne 13.00-18.00

Komentované prohlídky

výstavou Neviditelnost:

25. srpna od 16:00, 22. září od 18:00

GALERIE VILLA PELLÉ Praha 6, Pelléova 10, tel. 224 326 180, e-mail: info@villapelle.cz, www.villapelle.cz

Spojení: nedaleko z metra A – Hradčanská.

SOCHY VYJADŘUJÍ MOJE EMOCE

S Vladimírem Uhlíkem o Austrálii a jiných věcech.

„Nejsou pro mne důležité názvy, jen příběhy,“ říká Vladimír Uhlík, sochař, malíř, kdysi hlavně keramik. Jeho sochy, obrazy, kresby, grafiky a instalace jsou plné příběhů. Některé jsou uzavřeny v jakémsi boxu, který koncentruje vaši pozornost na to, co se děje uvnitř; uzavřené prostředí zhušťuje a zesiluje atmosféru příběhů, v kterých není o emoce nouze. Následující rozhovor je volným pokračováním předchozího textu o výstavě Vladimíra Uhlíka RE: Scarborough v Písecké bráně.

Vraťme se k premiéře Vaší výstavy Scarborough, která se uskutečnila v Perthu na závěr vašeho čtyřměsíčního pobytu v Západní Austrálii. S jakým zájmem se u místních setkala?

Na vernisáž přišlo dost lidí z české komunity, která tam má asi 700 členů a pořád mezi nimi existují silné vazby na českou minulost. O výstavě se dozvěděli přes facebook. Přišlo také pár náhodných lidí z ulice, prý je zaujalo netypické jméno, které, jak usoudili, bude z Evropy.

Nabyl jste z reakcí na výstavu nebo z tamního kulturního prostředí dojem, že existuje cosi jako „české“ a „australské“ vidění věci?

S australskou kulturou, jak ji chápeme my v Evropě, jsem se moc neseťkal, jen s tou téměř ztracenou. Ale řekl bych, že v zemi, která brutálním způsobem potlačila původní kulturu Aboriginců, to je asi 150 domorodých kmenů hovořících vlastními jazyky, existuje jiná forma vnímání kulturních hodnot právě v kontextu s vlastní historií. Tak například, o kultuře, nemyslíme-li tím australský fotbal, není v televizi ani zmínka. To mě překvapilo, protože jsem si myslel, že kultura má v Austrálii větší mediální podporu než v Česku. Ale! O to překvapivější je to tak zvané na ulici. Kosmopolitní společnost – barevný propletenec, který se promítá do umění v prostoru všemi směry. Například Perth, kde se na pláži Cottesloe každoročně uskutečňuje monstrózní akce Sculpture by the Sea, tedy jakýsi mezinárodní festival soch. Ty tam většinou zůstávají i po ukončení akce a jsou pak implementovány do městského prostředí. Australané dokáží reflektovat kulturu druhého člověka a jeho odlišnosti. A jak jsem sám zjistil, respektují, že někdo něco dokáže dělat jinak a s velkým nasazením.

Takže pro sochaře je Austrálie něco jako země zaslíbená?

Zaslíbená určitě ne. Vizionářská určitě. Ale mluvmе konkrétně o Perthu, kde jsem pobýval, ten je více otevřený umělcům než Česko. Lidé nemusí výtvarným dílům rozumět, respektují je a nabízejí jim prostor. Implementace soch do veřejného

prostoru je fascinující. Na ulicích, náměstích a v parcích amerických a evropských měst mají sochy, které komunikují s okolním prostředím, dotvářejí jej, ale to v Praze existuje málokde. V realizovaných developerských projektech v Karlíně nebo Holešovicích není jediná socha nebo instalace. A to nemluvíme o veřejném prostoru. Což poukazuje na nedostatek vize, velkorysosti, malé češství, malý rybník. Praha by si zasloužila víc.

Je jazyk umění univerzální nebo spíše osobní? Nakolik je možné umělecké dílo plně chápat napříč kulturami a kontinenty?

Otázkou univerzálnosti jazyka umění se nezabývám. Pro mě je umělecká tvorba hodně osobní intimní záležitost. Moje drobné plastiky vzniklé v Austrálii jsou z materiálů, které vyplavilo moře. Z nich jsem vytvořil jednoduché instalace, příběhy, do kterých jsem promítnul sám sebe. Je to tak pokaždé, svlékám se tak trochu donaha. Kultura nekultura, kontinent nekontinent.

Otvírá podle Vás cestu k porozumění vlastní tvůrčí zkušenost?

Byl jsem v Austrálii čtyři měsíce. První měsíc jsem bydlel u Brita, který žil v Perthu více než 20 let, a další tři měsíce v rodině Ozzíků, tedy Australanů, kteří byli výtvarným uměním „nepolíbeni“. Australané mají pomalý rytmus života, čas plyne při popíjení vína, nikam se nespěchá, zítra bude zase hezky, pohoda, no worries... Ale já měl na realizování výstavy jen dva a půl měsíce. Hodně mi pomáhali, vyšli mi vstříc, ale stejně nechápali, co a proč to dělám. Rozhodl jsem se tedy, že pro ně připravím malý workshop. Přesvědčil jsem je, aby tři hodiny pracovali na plátně každý sám za sebe. A pak se něco změnilo. Dá se říct, že jsem jim v domě udělal malou kulturní revoluci. Byla to zajímavá symbióza. Dali mi k dispozici zastřešenou terasu, ze které se stal rázem ateliér, a s úžasem sledovali a nechápali mé pracovní nasazení.

Vaším původním oborem je keramika, ale tou už se nezabýváte. Byl proces odluky postupný, přirozený, nebo náh-

lý? Byla to „únava materiálu“ nebo jste propadl jiným světům?

Bylo to stejné, jako když jsem přestal s kouřením – náhle. V keramice jsem došel k bodu, kdy jsem měl pocit, že jsem dosáhl určité hranice. Velkou barevnost keramiky jsem kontinuálně vyměnil za porcelán, který jsem kombinoval s nejhrušším šamotem – to byl první přerod. Pak jsem si řekl, že se budu věnovat jen volné tvorbě, tedy tomu, co já chci, a nikoli tomu, k čemu mě nutí trh. Postupem času se ukázalo, že se tímto způsobem nedokážu uživit a začal jsem doplňovat výtvarnou práci jinými aktivitami. Pracoval jsem jako instruktor lyžování v Německu, podílel se na česko-německém projektu pro Hospodářskou komoru České republiky, učil výtvarnou výchovu na ZUŠ apod. Tehdy jsem začal hodně pracovat s dalšími materiály. Vytvářel jsem objekty, sochy, reliéfy, začal jsem fotit a pracovat s detaily a fragmenty, které jsem digitálně zpracovával a následně přenášel a vrstvil na nerezové desky. S tím, jak jsem keramiku nahrazoval jinými věcmi kolem sebe, jsem dospěl do fáze, kdy jsem pochopil, že keramiku už dělat dál nebudu. A pak jsem dostal nabídku jít do Prahy. Takže se samo přirozeně vyvinulo, že jsem začal pracovat s tím, čemu se říká mixed media. Rád věci kombinuji, nacházím je kolem sebe

a dávám jim nový život – vytvářím nové příběhy, třeba ty v uzavřeném prostoru.

Na svém webu píšete, že Vaše objekty, sochy a reliéfy vznikají impulzivně, spontánně. Přiznám se, že tomu moc nevěřím, socha není práce se štětcem, je to práce s fyzickým materiálem, barvou, architekturou tvaru, a to vše vyžaduje rozmysl, často náročnou přípravu a nedá se to uspěchat.

Je pravda, že ke zpoždění dochází, ale v realizaci, nikoli myšlenkově. Jsem netrpělivý, neumím dlouho čekat. Proces přípravy je delší, předchází mu sběračství. V Austrálii jsem na plážích sbíral, co voda přinesla, až jsem měl vytvořený základ, hromadu materiálu. Pak přichází ta nejsložitější věc – kompletace, vytváření, realizace. Hodiny jsem seděl a přebíral věci, třídil a pil víno. Mimochodem australské víno je vynikající, plné slunce a větru. Hlavou se mi míhaly obrazce zvířat a lidí, pocity z pláže, emoce. Ruce stále přebírají, otáčejí, odlupují a najeďnou se to vše propojí – mozek, ruce, korál, dřevo. Mám jasno, vytvořil jsem příběh, který už jen zbývá vyřešit technicky. Pokaždé je to vzrušující proces. V tomto smyslu je tedy vytváření soch a objektů stejně spontánní jako kresba či malba. Vznikly tak malé komorní objekty, jakési modely, které když zvětšíte, tak z nich mohou vyrůst třeba tři až pět metrů velké sochy. Poslední den u moře přinesla příbojová vlna největší kus dřeva eukalyptu, většinou bývají rozbité, tenhle byl půlmetrový. Byl jsem sice už na odchodu, ale bez váhání jsem pro něj skočil do vody. V Praze v ateliéru vznikla socha The Woman of Jarrah, která je takovou emotivní vzpomínkou na Austrálii. Stejně tak jsem v Praze vytvořil objekt The Waantees Pub, což je fiktivní prostor, ve kterém jsem přemýšlel, maloval, tvořil, pil, kde mi bylo dobře. Už jsem ho ztratil, ale doufám, že ho zase najdu. Ten osten, který pochází z jezury australské a který je součástí objektu, mám hluboko zapíchnutý ve svém těle.

Říkáte: „V motivech obrazů se vracím k sochám. Maluji je samotné nebo jejich fragmenty anebo detaily fragmentů fragmentu.“ Není to zbytečná oklika? Proč neudělat rovnou sochu?

To je jednoduché – prostě mě to baví. Stejně jako jsem znásilňoval porcelán šamotem, znásilňuji obrazy – do akrylu sypu písek, míchám tuše, v 2D pracuji jako ve 3D, až vznikne výrazná věc. Malé objekty, jak jsem již zmiňoval, jsou už teď dimenzované na zvětšení měřítkem, každý z nich je v podstatě model pro velký prostor. Nic by se nestalo, i kdyby byl pětimetrův, fungoval by.

Každý keramik a sklář řeší téma nádoby. Někdo se nádobě věnuje celý ži-

Scarbs 19, akryl na plátně, inkoust, tužka, písek 2015

voť, jiný toto velké téma po čase opusť. Nejpřirozenější a prvotní nádobou je dlaň. Není právě tohle tvarovým základem sochařské práce?

Na to nemám odpověď. Dotyk s plastickým jílem na břehu rybníka mohl, chvíli po ulovení mamuta, pro mnoho lidí evokovat spontánní vyjádření prožitku a mohla vzniknout i primitivní nádoba, ale pro mě je vrcholem práce socha nebo objekt a jejich příběh. Nezabývám se nádobou, to už je pryč. Mám rád to, co dovoluje fantazie, někdy je to pro okolí dosti neuchopitelné, ale to je mi jedno. Uspokojuji své ego tím, že mu dávám pocit, že vím, co dělám, někdy. Pokud je to pro někoho problém, nejsem pro něj ten správný typ umělce. Hodně mých objektů nebo obrazů nemá názvy. Pokud ano, jsou to názvy příběhů nebo vyjadřují identitu prostředí, kde jsem daný fragment našel. Nejsou pro mne důležité názvy, jen příběhy, od začátku do konce.

K uměleckému vyjádření patří extravagance a provokace. Provokujete rád?

Určitě! Hovořil jsem o své tvorbě jako o intimní záležitosti, ale k prezentaci či výstavě díla patří exhibice. Mám rád postavu šaška, umí cinkat rolničkami. Stávám se šaškem exhibicionistou – performerem, vytvářím příběhy, zahleděn sám do sebe.

Existují nějaké etapy nebo dokonce milníky Vaší tvorby? Dokážete si představit, jak bude vypadat třeba za 10 let?

Vůbec ne, nevím, jak dopadnu, mám asi špatné projektové řízení. Určitě výraznou etapou byl projekt Majáky, který jsem zakončil výstavou na Novoměstské radnici v roce 2013. Bylo to období, kdy jsem hodně pracoval se světlem a maják měl pro mě obrovskou symboliku. Trval deset let a do svých objektů a reliéfů jsem projektoval vše, co mi dovozovala představivost majáková, vzniklo i hodně kreseb a přetisků. Teď ho nahradil projekt Scarborough Beach, pro mě zlomový, hlavně v myšlení. Vyzkoušel jsem si zde nové způsoby vyjádření, hledal nové mantinely tvorby i vlastní limity. Vznikly

objekty naplněné obrazovou energií, která na svém orbitu prožila Velký třesk. Vrátil jsem se jak zářící kometa, a tu jsem v sobě hasil výstavou v Písecké bráně. Teď jsem odstartoval nový projekt 34 Weeks. Je to tak – potřebuji mít projekt, potřebuji vizi. Ale víc k němu neprozradím.

Ještě k té univerzálnosti jazyka umění – existuje výtvarná osobnost, mistr, kterého jste si sám pro sebe zvolil a od kterého jste se nejvíc naučil?

Řekl bych, že asi Picasso, toho mám moc rád v celé škále jeho tvorby od realistických aktů přes Guernicu až po nádherou chicagskou sochu. Nevidím však přímou spojitost mezi svojí a jeho tvorbou.

Co zbývá dopovědět?

... že miluju život v jeho nekonečných podobách, miluju vítr ve vlasech, je to až posedlost. Uvědomuji si, jak je třeba žít každý den a na nic nečekat – to teď zní jak nějaký citát... A teď zas já: v symetrii hledám asymetrii, hledám, jsem na začátku, hledám svůj příběh – projekt životní, a to mě motivuje žít. Ano, chybí mi slunce a vítr ve vlasech..., to mi teda chybí... Složitě se o tom mluví, je to tak intimní, je v tom tolik emocí a možná proto jsem exhibicionista a rád udělám i kotrmelec, třeba...

(red)

Kruh, který jsem ještě neuzavřel, RAKU, kov, kamenina, výška 30cm

OTEVÍRÁNÍ NOVÝCH SVĚTŮ

Památník národního písemnictví hostí výstavu Havel—Prigov a česká experimentální tvorba

Stichogrammy, fantomní instalace, topologický text-řetězec, statický text-vysokofrekvenční, sémantický intertext, fokalky, permutované básně, zlověstné fragmenty, propálené knihy, osvobozené slovo nebo také fónickou poesii a mnoho dalších forem na pomezí literatury, typografie, výtvarného umění, hudby, matematiky, filozofie a také společensky a politicky angažovaných názorů a postojů svérázných tvůrců přináší výstava Havel—Prigov a česká experimentální tvorba. Unikátní počín, který do prostor letohrádku Hvězda připravil Památník národního písemnictví, aspiruje na výstavní a kulturní vrchol první poloviny letošní sezóny.

Výstava „Havel—Prigov a česká experimentální tvorba“ je netradiční poctou k nedožitým 80. narozeninám Václava Havla. Připomíná ranou tvorbu autora z 60. let, kdy se věnoval i experimentální poezii a jejím výrazovým možnostem, které ztvárnil v několika sériích Antikódů. Ukázky rozmanitých textových forem Havlova díla tohoto období zasazují autoři výstavy do souvislosti s tvorbou jeho ruského vrstevníka Dmitrije Prigova a do vztahu se silnou českou tradicí vizuální poezie a experimentálního umění.

Základem konceptu a přirozeným těžištěm výstavy jsou osobnosti Václava Havla a Dmitrije Prigova (1940 – 2007), básníka, sochaře, výtvarníka a autora performancí. Básnické cykly, minidramata, Azbuky, Stichogrammy a prozaické texty publikoval od začátku 70. let v samizdatu a v ruskojazyčných publikacích. Zároveň se věnoval grafice, objektům kombinujícím obraz a text a pracím s novinami. Své texty přednášel formou básnické performance, později působil také v oblasti instalace, videa a filmu. Oficiálně začal publikovat za perestrojky, od 90. let často pobýval v zahraničí (Londýn, Japonsko), po r. 2000 vydal čtyři rozsáhlé romány.

„Prigov v 70. letech užíval ve Stichogrammech podobných postupů jako Havel,“ přibližují autora kurátoři výstavy, „ačkoli se jeho rozsáhlé dílo celkově ubíralo jiným směrem a mezi oběma autory a uměleckými kontexty nebyly přímé vazby. U Prigova se ve výstavě zaměřujeme na různé druhy zacházení se slovem. Kromě stichogrammů jsou to přemalované stránky sovětských novin, slovesné objekty, básnické performance, výzvy adresované občanům intervnující do veřejného prostoru a fantomní instalace.“ Prigovovy texty

a zejména jeho výtvarná díla poutají oprávněnou pozornost, protože jen nemnozí je mohli v Čechách vidět nejen v době jejich vzniku, ale i později, kdy se Prigovovu dílu dostalo mezinárodního uznání.

Textové experimenty jsou na hranici slova a obrazu, v rovině formy, významu, zvuku a symbolu slova přesahují až do matematické abstrakce, oscilují na hraně principů a postupů dadaismu, konstrukce nové, vizuální poesie i dekonstrukce dosavadních forem konvenčních postupů v literární tvorbě. To vše rozvíjejí čeští autoři, například Josef Híršal, Bohumila Grögerová nebo Vladimír Burda, kteří vytvořili a v samizdatu publikovali pozoruhodná díla, z nichž některá se dosud nevystavovala ani nebyla nikdy znovu zveřejněna. U dalších se zájem, talent a umělecké ambice projevily ve vícero oborech – básník, prozaik a literární teoretik Karel Milota, básník a matematik Ladislav Nebeský a básník a skladatel Zdeněk Barborka. U každého z uvedených autorů je vystaven některý z jeho charakteristických projektů.

Přirozeným protipólem experimentů textových jsou v této výstavě výtvarná díla, jejichž výhodou je umělecký jazyk, který slova nepotřebuje. Vedle světově uznávaných tvůrců, jako jsou Jiří Kolář a Běla Kolářová, jsou položena mistrovská díla dalších výtvarníků – experimentátorů: fotografa a ilustrátora Miloše Korečka, výtvarníka (a básníka) Emila Juliše a malíře a konceptuálního umělce Dalibora Chatrného. Umělecký a emocionální účinek všech těchto pozoruhodných a širší veřejnosti neznámých prací stupňuje elegantní a precizně realizované architektonické řešení výstavy, které je dílem architekta Zbyněka Baladrána. V informační rovině, formou komentářů a ukázek tvorby jednotlivých autorů, jsou zvoleny koncept a vizuální podoba skvěle dotázeny v grafickém návrhu trojjazyčného průvodce výstavou (česky, anglicky, rusky) od Terezy Hejmové.

Vystavená díla otevírají nové pohledy na možnosti poezie a jejího chápání jako esteticky vizuálních objektů tvořených slovy nesoucími vlastní významy podle svých vlastních záměrů. A slova v tak komplikovaných formách, jak je prezentuje výstava, potřebují naši detailní soustředěnou pozornost a trpělivost a máme-li porozumět, tuto část výstavy nelze uspěchat. Výtvarnou část výstavy možná chápeme snadněji, protože

od doby vzniku těchto prací uplynula desetiletí a leccjakou výtvarnou „divočinu“ už máme esteticky zažitou. Díla jsou to stejně objevná a oslnivější jako ve své době, působí přímo a zasahují beze slov. A možná proto my o nich máme potřebu hovořit. Je to nádherná výstava, která z mnoha důvodů přesahuje svým významem hranice českého prostoru. Potrvá jen do 30. října 2016.

Nad výstavou převzali záštitu ministr kultury Daniel Herman a Nadace Dagmar a Václava Havlových VIZE 97. Jejimi pořadateli jsou Památník národního písemnictví (PNP), Knihovna Václava Havla a The Dmitri Prigov Foundation se sídlem v Londýně. Vystavenou kolekci děl z fondů PNP komplementují exponáty ze zápujek Knihovny Václava Havla, The Dmitri Prigov Foundation, Krings-Ernst Galerie, Köln, Galerie Sandmann, Berlín, Zentrum für Künstlerpublikationen, Weserburg, Museum für moderne Kunst, Bremen, a Forschungsstelle Osteuropa an der Universität Bremen.

(red)

Havel—Prigov a česká experimentální tvorba 17. 6. – 30. 10. 2016, letohrádek Hvězda, obora Hvězda, Praha 6 – Liboc, kurátoři: Tomáš Glanc, Sabine Hänsgen, Petr Kotyk, grafické řešení: Tereza Hejmová, architektonické řešení: Zbyněk Baladrán, realizace výstavy: Atelier Design MM, produkce a propagace: Monika Eretová, Vladimír Uhlík.

Havel—Prigov
Havel—Prigov
Havel—Prigov
Havel—Prigov
Havel—Prigov
Havel—Prigov
Havel—Prigov
Havel—Prigov
Havel—Prigov
Havel—Prigov

17.06.—30.10.2016
letohrádek Hvězda

Kolář
Kolářová
Híršal—Grögerová
Juliš—Koreček
Nebeský
Milota
Barborka
Chatrný
Burda

„Musí nás mít pán Bůh rád,
že nás živí napořád!“

Opera v Šárce 2016

DVĚ VDOVY

Bedřich Smetana

Sobota – 3. 9. 2016 – 14⁰⁰

Městská část Praha 6 a starosta Ondřej Kolář
Vás srdečně zvou na představení opery
Bedřicha Smetany Dvě vdovy

Již podvanácté oslavíme v Šárce Den Prahy 6.

Vstup zdarma

Městská
část
Praha

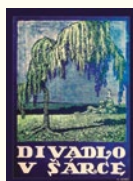
6

V místech původního přírodního divadla v realizaci
Originálního hudebního divadla Praha vystoupí sólisté,
orchestr, sbor a balet Národního divadla v Praze

Karolina / **Jana Sibera**
Anežka / **Dana Burešová**
Lidka / **Yukiko Šrejmová Kinjo**
Ladislav Podhajský / **Aleš Briscein**
Mumlal / **Luděk Vele**
Toník / **Martin Šrejma**
Myslivecký adjunkt / **Jiří Kohout**

Choreografie / **Kateřina Dedková**
Kostýmní výtvarník / **Josef Jelínek**
Dirigent / **Jan Chalupecký**
Sbormistr / **Pavel Vaněk**
Režie / **Jana Divišová a Renée Nachtigallová**

Přijďte a nezapomeňte deky na sezení, případně pláštěnky.
Prosíme o ohleduplnost k přírodnímu parku.

Možnost zakoupení výpravné knihy vydané ke 100.výročí divadla v Šárce za 250.-Kč

Za podpory: Hlavního města Prahy, Ministerstva kultury ČR, Kolektory a.s.

za pomoc děkujeme: **Národní divadlo**

ORIGINAL MUSIC
Theatre

PERA+

PŘEROST A ŠVORC AUTO

Městská
část
Praha

6

Svěřte se do péče odborníků!

* V případě splnění podmínek uvedených na www.volkswagen.cz.

**Možnost STK
a emisí zdarma.***

Volkswagen STK Service

Prevence je vždy lepší než později řešit nepříjemné následky. To platí u auta stejně jako u Vašeho zdraví. A nejlepší preventivní prohlídka je samozřejmě u skutečných odborníků. Náš servis je navíc spojen se zajištěním známky z technické kontroly a emisí zdarma. (*Prohlídka vozidla a odstranění případných závad před technickou kontrolou jsou zpoplatněny dle platného ceníku.) Zbavíme Vás tak nepříjemných formalit a ušetříme Vám čas, který můžete věnovat například svému zdraví.

Proto jsme se stali partnerem Nadačního fondu Petra Koukala a jeho projektu „STK pro chlapy“.

STK **PRO CHLAPY**

Více informací o projektu najdete na www.stkprochlapy.cz.

Aby Váš Volkswagen zůstal Volkswagen.

Volkswagen Service®

Das Auto.

Váš servisní partner Volkswagen **PŘEROST A ŠVORC AUTO**

Veleslavínská 39, 162 00 Praha 6

tel.: 800 10 12 12, e-mail: info@prerost-svorc.cz, www.prerost-svorc.cz